

ผู้ครองพิภพ

แปลจากนวนิยายภาษาอังกฤษเรื่อง
Ruler of the Earth
แปลและเรียบเรียงโดย ททัษวรรณ์-นิภาวรรณ

เชน ชานน

RULER OF THE EARTH

ผู้ครองพิภพ

ผู้เขียน
เชน ชานน

แปลและเรียบเรียง
หทัยวรรณ-นิภาวรรณ

ISBN 978 616 630 908 9

ตรวจคำผิด+ออกแบบรูปเล่ม

@iamjaoying
Studio

ผู้จัดทำ

นางนิภาวรรณ งานปิยะสกุล
110/155 หมู่บ้านสวนจันทิ์ ซอย7
ต. พลับพลา อ. เมือง จ.จันทบุรี 22000

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.๒๕๕๘
ไม่อนุญาตให้คัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง หรือสแกนเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใด
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์เป็นลายลักษณ์อักษรแล้วเท่านั้น

สาส์นจากผู้เขียน

ถ้าคุณเคยเชื่อว่า “มนุษย์คือผู้มีเหตุผลที่สุด”

หนังสือเล่มนี้อาจทำให้คุณไม่แน่ใจอีกต่อไป

ผู้ครองพิภพ ใช้ “มนุษย์” เป็นเพียงสัญลักษณ์ เพื่อเล่าเรื่องการถูกรอบงำ การถูกทำให้เชื่อง และการถูกอ้างเหตุผล เพื่อความชอบธรรมในการกดขี่ของผู้ที่มีความเจ็บปวดในชีวิต ที่ไม่อาจพูดแทนตัวเองได้

นี่ไม่ใช่หนังสือที่อ่านจบแล้วลืม

แต่มันจะอยู่ในหัวคุณ... นานกว่าที่คิด

ต้นฉบับของหนังสือเรื่องนี้เป็นภาษาอังกฤษ เขียนโดย สัตวแพทย์ผู้ผ่านการทำงานเกี่ยวกับสัตว์ ทั้งสัตว์เลี้ยง สัตว์ฟาร์ม และการดูงานในโรงฆ่าสัตว์ จึงสะท้อนความคิดออกมาเป็นนวนิยายแนว Sci-fi dystopia

ผู้แปลได้อ่านต้นฉบับภาษาอังกฤษที่เขียนเก็บไว้ เห็นว่าเนื้อเรื่องน่าสนใจ จึงขออนุญาตแปลเป็นภาษาไทย เพื่อให้คนไทยได้อ่าน และให้ความเห็นไว้ว่า

“นิยายเรื่องนี้ดีสนีย์คงเสียใจ ถ้าไม่ได้นำไปสร้างภาพยนตร์”

ขอขอบคุณผู้แปล นิภาวรรณ งามปิยะสกุล และ ททัยวรรณ คุชฎีกุลชัย ท่านทั้งสองเป็นแฟนคลับเพียงสองคน ที่ผู้เขียนมีอยู่

Shane Shanon

Trigger warning

นิยายเรื่องนี้แต่งขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ทุกสิ่งในเรื่องคือสิ่งที่ถูกสมมุติขึ้นมาและไม่ได้อยู่จริง
เนื่องจากเป็นที่ถูกสมมุติขึ้น

ดังนั้นการกำหนดเงื่อนไขต่าง ๆ ภายในเรื่อง
จึงขึ้นอยู่กับจินตนาการของผู้เขียนแต่ละคน
และมีการใช้ภาษาปากในบางประโยคเพื่ออรรถรสในการอ่าน

เนื้อหาในเรื่องมีฉาก

- ◇ Ableism การดูถูกเหยียดหยาม
- ◇ Abuse การทำร้าย ใช้ความรุนแรง
ทั้งทางร่างกายและจิตใจ
- ◇ Blood มีเลือด
- ◇ Classism การเหยียดชนชั้น
- ◇ Dead มีกาตาย
- ◇ Dehumanization
การลดค่าความเป็นมนุษย์ของอีกฝ่ายลง
- ◇ Imprison การกักขังหน่วงเหนี่ยว
- ◇ Massacre มีการกล่าวถึงกาสังหารหมู่
- ◇ Violence การใช้ความรุนแรง

ผู้เขียนไม่ได้มีเจตนาในการส่งเสริมความรุนแรงในด้านหนึ่งด้านใด
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทนำ	หน้า		
หญิงชราวิปริต	7		
บทที่ 1	หน้า	บทที่ 14	หน้า
พงไพร	11	ภายในถ้ำ	101
บทที่ 2	หน้า	บทที่ 15	หน้า
กิจวัตร	19	โหมหน้าแท้จริงของสัตว์ประหลาด	109
บทที่ 3	หน้า	บทที่ 16	หน้า
เหมืองทองคำ	28	สาวชาวป่า	115
บทที่ 4	หน้า	บทที่ 17	หน้า
พลัดพรากจากบ้านเกิด	34	ทองที่ขิ้นสนิม	125
บทที่ 5	หน้า	บทที่ 18	หน้า
พบกับอินค้ำ	42	ลาริงตันโหมใหม่	132
บทที่ 6	หน้า	บทที่ 19	หน้า
สัมพันธ์สามเรา	50	คนแปลกหน้า	145
บทที่ 7	หน้า	บทที่ 20	หน้า
ล่มสลาย	58	ขิ้นขิ้นและการปกครอง	145
บทที่ 8	หน้า	บทที่ 21	หน้า
ข่าวใหม่	67	หมดหนทาง	151
บทที่ 9	หน้า	บทที่ 22	หน้า
การปรับปรุงเปลี่ยนแปลง	71	ผู้มาเยือน	159
บทที่ 10	หน้า	บทที่ 23	หน้า
บทเรียนแห่งรัก	76	ห้วงคำนึง	164
บทที่ 11	หน้า	บทที่ 24	หน้า
หากนั้นเกิดเป็นนก	82	พี่เลี้ยงจำเป็น	170
บทที่ 12	หน้า	บทที่ 25	หน้า
เสียชีวิตภายในโพรงกว้าง	85	แอบหนีเที่ยว	177
บทที่ 13	หน้า	บทที่ 26	หน้า
สัตว์ประหลาด	94	โศกเดี่ยวในบ้าน	185

บทที่ 27	หน้า	บทที่ 41	หน้า
ตำราเรียนเด็กอนุบาล	189	เดินทางไกล	284
บทที่ 28	หน้า	บทที่ 42	หน้า
มือที่สาม	194	ศูนย์กลางแห่งพิภพ	292
บทที่ 29	หน้า	บทที่ 43	หน้า
กัศโล่ปล่อย	199	ฐานปฏิบัติการลับ	301
บทที่ 30	หน้า	บทที่ 44	หน้า
พิธีกรรมเปลี่ยนวัย	204	ศูนย์รวมมนุษย์ประหลาด	311
บทที่ 31	หน้า	บทที่ 45	หน้า
ลิขิตชีวิต	211	ตำราจำแนกประเภทของมนุษย์	318
บทที่ 32	หน้า	บทที่ 46	หน้า
ความเชื่อมั่นในมนุษย์	219	การประชุมนัดสำคัญ	326
บทที่ 33	หน้า	บทที่ 47	หน้า
วางแผนหนี	226	กฎการอยู่รอด	335
บทที่ 34	หน้า	บทที่ 48	หน้า
คำสารภาพบาป	232	แจ้งผลการตรวจ	341
บทที่ 35	หน้า	บทที่ 49	หน้า
ในเคออบ	240	เยือนถิ่นกำเนิด	350
บทที่ 36	หน้า	บทที่ 50	หน้า
อาหารเย็นมือพิเศษ	246	คุณค่าแห่งชีวิต	359
บทที่ 37	หน้า	บทที่ 51	หน้า
สิ้นเส้นหา	252	สายเกินการณ์	364
บทที่ 38	หน้า	บทที่ 52	หน้า
คืนสู่เหย้า	263	ระหว่างเบ็ดแห่งสีสัน	369
บทที่ 39	หน้า	บทที่ 53	หน้า
แดนประหาร	269	วันสิ้นโลก	378
บทที่ 40	หน้า	บทส่งท้าย	หน้า
โรงฆ่าสัตว์	277	EPILOQUE	387

SHANE SHANON

RULER
OF THE EARTH

ผู้ครองพิภพ

ทศัวยุวรรณ-นิภาวรรณ
แปลและเรียบเรียง

บทนำ หญิงชราวิปริต Prologue Crazy old woman

ฉันกวาดตามองโต๊ะอาหาร ซึ่งคลุมด้วยผ้าปูโต๊ะสีขาวสะอาดตา ที่วางเรียงรายอยู่เต็มห้องโถง นี่เป็นงานฉลองครบรอบ 30 ปีของสถานที่แห่งนี้ ที่พวกเขาให้ความสำคัญมาก มีเสียงบอกว่า อาหารพิเศษกำลังจะเตรียมเสิร์ฟแล้ว ฉันโบกมือไล่ผู้ช่วยวัยเยาว์ และบอกว่าฉันเดินเองได้ เมื่อมีไม้เท้าช่วยพยุงน้ำหนักตัวฉันก็ไม่ต้องการความช่วยเหลือใด ๆ อีก ถึงแม้ว่าโรคข้ออักเสบของฉันจะแย่งทุกวัน แต่ฉันก็ยังอยากทำอะไรด้วยตัวเอง

ฉันทรุดตัวนั่งลงช้า ๆ บนเก้าอี้ไม้ตัวแข็ง ที่ฉันเคยรังเกียจมันมาตลอด บนโต๊ะมีอาหารเรียกน้ำย่อยจำพวกถั้ว แครกเกอร์ และน้ำจิ้มชนิดต่าง ๆ วางอยู่ ฉันลองชิมไปนิดหน่อย แต่ก็ไม่ได้ชื่นชอบอะไรนัก พักนี้การรับรสอาหารของฉันลดลง จนจำไม่ได้แล้วว่า ครั้งสุดท้ายที่กินอาหารได้อย่างมีรสชาตินั้นคือเมื่อไหร่

เพื่อนบ้านห้องตรงข้ามนั่งลงอีกฟากของโต๊ะ พร้อมด้วยหญิงชายชราคนอื่น ๆ อีกจำนวนหนึ่ง ฉันรู้จักพวกเขาดีทีเดียวจากการพบปะประจำวัน

เราพูดคุยเรื่องอดีตกันเล็กน้อย มันก็มีแต่เรื่องอดีตทั้งนั้นแหละ ที่เราคู่กันที่นี่ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องลูกสาวแต่งงาน ลูกชายแต่งงาน หลานกำลังโต หลานชายไปร่วมสงคราม โน่น นี่ นั่น เยอะแยะไปหมด แต่สำหรับฉันแล้ว อดีตของฉันไม่สลักสำคัญอะไรนักหรอก

ซุปรุกเกอร์ฟ เป็นซุปรักที่ดูดีกว่าซุปรวมเชื้อเทศที่คุ้นเคย เพราะมีผักซีหนึ่งยอด วางแปะบนหน้าซุปรมาตัวอย่างที่ไม่เคยเจอมาก่อน ฉันลองชิมดูและพบว่า รสชาติก็ขึ้น ๆ เหมือนเดิม ถัดไปเป็นอาหารจานหลัก แต่ในวัยปูนนี้ ฉันก็ไม่ได้รู้สึกหิวอะไรขนาดนั้น ผู้ช่วยคนหนึ่งเดินผ่านมา เพื่อจะเสิร์ฟอาหารให้อีกโต๊ะที่อยู่ทางด้านหลัง แม่ก็ เพื่อนบ้านใกล้ชิดที่สุดของฉัน ร้องเขาไว้ถามว่าในงานเป็นอะไร เขาเผยจานให้ดู

“เป็นเนื้อระดับ’เอส’ อย่างดีเลย” เขาบอก พลางชี้ให้ดูก้อนเนื้อที่มีน้ำเลือดสีแดงซึมเยิ้มออกมา

เขายังชี้ชวนให้ดูผักต่าง ๆ เล่าถึงเทคนิคว่า ปรุงอย่างไรให้สวยงามขนาดนั้น ทุกอย่างบนจานไม่สำคัญอะไรกับฉันเลย สิ่งเดียวที่ฉันเห็นคือเนื้อก้อนนั้น ก้อนของกล้ามเนื้อมัดโตบนจาน พร้อมกับเรื่องราวในอดีต ฟรั่งพรุเข้ามาในหัวฉัน กลิ่นคาวเลือด เสียงหวีดร้อง และภาพสีแดงฉานที่ปาดเปื้อนไปตามพื้นและผนัง

“เป็นอะไรหรือเปล่า” ฉันกลับมาสู่โลกแห่งความจริงอีกครั้ง ด้วยสัมผัสของเพื่อนร่วมโต๊ะ และพบว่าตัวเองกำลังมือสั่นอย่างเกินจะควบคุม ลมหายใจถี่กระชั้น ฉันสบตาเธอเพื่อพยายามให้เธอเชื่อ

“ฉันสบายดี” ฉันโกหกออกไป เธอเชื่อและหันกลับไปทันที ก่อนที่ฉันจะพูดจบด้วยซ้ำ หันไปจ้องเนื้อที่อยู่บนโต๊ะใกล้ ๆ ฉันสังเกตเห็นว่าทุกคนก็ล้วนทำแบบเดียวกัน ต่างมีสีหน้าสดชื่น มานตาเบิกโตอย่างตื่นเต้น และรอยยิ้มกว้างขวางเหมือน ๆ กัน ฉันเห็นคนรู้จักคนหนึ่งกำลังเสีริมฝีปาก น้ำลายสออย่างตะกละตะกลาม ดูราวกับว่าหญิงชราวัย 84 คนนั้น ได้กลายเป็นสุนัขป่าผู้วิหิงโยไปแล้ว การสนทนาหยุดชะงักไป

อย่างฉับพลัน ทุกความสนใจมุ่งไปที่งานหลัก สำหรับฉันแล้วมันก็สมเหตุสมผลดี เพราะผู้คนวัยเดียวกับฉัน ล้วนเกิดมาในยุคแห่งความหตุพวกเขาย่อมถูกดึงดูดด้วยอาหารเป็นธรรมชาติ

“ขออภัยด้วยครับที่ทำให้ต้องรอ” ผู้ช่วยคนเดิมกลับมา พร้อมด้วยจานอาหารอีกสองที่สำหรับโต๊ะเรา

“เชิญก่อนเลย” ฉันบอกเมื่อจานอาหารถูกวางตรงหน้า พลังผลักดันไปที่กลางโต๊ะอย่างรวดเร็ว ไม่สนใจว่าใครเป็นคนเอาไป รู้แต่ว่ามันหายไปในพื้นที่ เสียงมีดกับส้อมกระทบกันดังกริกแกรีก ช่างเป็นเสียงที่โหดร้ายและรุนแรง ราวจะสะท้อนถึงสัญญาตัญญาณเอาตัวรอด เมื่อมนุษย์แรกกำเนิดมาบนโลกนี้ สัญญาตัญญาณว่าต้องฆ่า ไม่อย่างนั้นก็จะถูกฆ่า

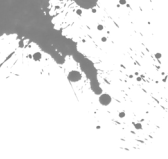
ไม่นานนักพนักงานเสิร์ฟก็กลับมาอีกครั้ง พร้อมด้วยจานอาหารสำหรับทุกคนรอบโต๊ะ ทุกคนรีบหยิบจานไปอย่างกระตือรือร้น ยกเว้นแต่ฉันซึ่งบอกว่าไม่หิว เหล่าคนซรรรอบโต๊ะต่างคะยั้นคะยอให้ฉันกิน ยืนยันว่าอร่อยอย่างนั้นอย่างนี้ แต่ฉันยังคงปฏิเสธ แม้แต่พนักงานเสิร์ฟก็ยังคะยั้นคะยอด้วย มันต้องต่อต้านกันบ้างแล้วละ

“บอกแล้วไงว่าไม่เอาอะไรทั้งนั้น อย่ามายุ่งกับฉัน” ราวกับเสียงตัวตนช่วงวัยรุ่นของฉัน ก็กำลังตะโกนก้องแบบเดียวกันอยู่ในหัว

ฉันลุกขึ้นทันทีและเดินจากมาด้วยความฉุนเฉียว ไม่ใยดีอาการเคลื่อนไหวที่ยากลำบากของตัวเอง ฉันทิ้งห้องจัดเลี้ยงออกมาโดยไม่หันกลับไปมอง รู้ดีว่าทุกคนกำลังจ้องมองมา แต่ฉันไม่สนใจหรอก ประตูหลังอยู่ต่อหน้าแล้ว นี่แหละที่หลบภัยของฉัน ฉันทรุดตัวนั่งลงบนเก้าอี้ยาว

แสงแดดแจ่มจรัสฉายลงบนใบหน้าฉัน ฉาบไล่ไปบนกระแดดที่ฉันมีมาตั้งแต่เด็ก ๆ อย่างอ่อนโยน เสียงนกร้องจิบ ๆ แผ่วมาเหมือนอย่างเคย เป็นเสียงเดิมแบบที่เคยได้ยินมาตลอด 70 ปี จนฉันร้องตามได้ อากาศข้างนอกนี้ก็ช่างผ่อนคลายไม่เปลี่ยนแปลง

“ทำไมหนอโลกที่สวยงามแบบนี้ ถึงโหดร้ายได้ถึงเพียงนั้น”

Ruler of the earth

ผู้ครองพิภพ

ฉันรำพึงกับตัวเอง ไม่ว่าจะอย่างไร ฉันก็ไม่อาจลืมเลือนฝันร้าย
ที่ตามมาหลอกหลอนครั้งนั้นได้

แม้จะเฝ้าบอกตนเองว่าทุกอย่างเปลี่ยนไปแล้ว แต่บัดนี้ฉันรู้แล้วว่า
ฉันเข้าใจผิด ฉันหลับตาลง...

มันไม่มีอะไรเปลี่ยนไปเลย

บทที่ 1 ปงไผ Chapter 1 The forest

มันเป็นวันอาทิตย์ของฤดูร้อนเมื่อ 65 ปีก่อน ตอนที่ฉันกับคาร์ลากำลังอยู่ที่ด้านหลัง ในบริเวณที่ดินของคุณแซม ฉันกำลังเอนตัวเคลิ้มหลับ แล้วก็รู้สึกมีอะไรบางอย่างไต่ยุกยิกบนใบหน้า ฉันสะดุ้งลุกขึ้นและเอามือปิดอกทันที อะไรบางอย่างนุ่ม ๆ เขียว ๆ ขนาดมทึมาที่กระเด็นหลุดจากใบหน้าหล่นลงพื้น และขยับดุ๊กดิ๊กทำให้ฉันถึงกับสติแตกเกิดอาการขนลุกตั้งชันด้วยความขยะแขยง ฉันไม่รู้หรือกว่า มันคือตัวประหลาดอะไร หันไปดูคาร์ลซึ่งกำลังหัวเราะขบขันอย่างเป็นน้ำเป็นหลัง

“ไม่ตลกเลยนะคาร์ล” ฉันบอกลเสียงเข้ม แต่เธอยังไม่อาจหยุดหัวเราะได้เลย

ร่วมหาที่ผ่านไป เธอจึงสามารถกลับมาสนใจฉันได้อีกครั้ง

“นั่นมันตัวบ๊าะอะไรนะคาร์ล?”

“ไม่รู้จักหรือ?”

“ไม่รู้จักนะสิ แต่มัน ไต่ยุบยับจะตาย ตัวอะไรหรือ?”

“ตัวดักแต่ใจ เซยจั้ง”

“ดักแต่เหรอ เออ เคยได้ยินเหมือนกัน” ฉันจำได้ว่า แม่เคยเล่าให้ฟัง แต่ก็ยังไม่เคยเห็นตัวมันจริง ๆ ลักที่

แต่ขณะที่ฉันกำลังอยู่ในห้วงคิดคำนึง คาร์ลาาก็ไปหยิบเจ้าดักแต่ตรงมาหา ฉันจึงวิ่งอ้าวทันที หลังช่วงเวลาเหมือนยาวนานไม่สิ้นสุด เธอก็หยุดวิ่งไล่ฉันและเอาเจ้าดักแต่ไปปล่อยที่ต้นไม้

“โอ้ ขอโทษนะเด็กน้อย มาฉันจะกอดบโลบขวัญนะ” เธออ้าแขนกว้าง แต่ฉันผลักเธอออกไป

“ฉันจะไม่แตะต้องตัวเธออีกแล้ว” ฉันบอก

“ก็ได้”

“เจ้าพวกนี้มันมาจากไหนกันนะ” ฉันรำพึงแบบไม่ต้องการคำตอบ คาร์ลาได้แต่ยิ้มและหันกลับมามองฉัน โดยไม่ยอมเอ่ยอะไรเลย นัยน์ตาสีน้ำตาลของเธอเปล่งประกายชุกชอนออกมาจากวงหน้าสีแทนนั้น สีหน้าแบบนี้ ที่เธอมักจะใช้เวลาเกิดความคิดสนุกแบบชน ๆ

“เธอเคยสงสัยบ้างมั๊ยว่า มีอะไรอยู่ในป่านั้น” เธอถามทั้งที่รู้ว่าฉันรู้คำตอบของคำถามฉันดี ดักแต่มาจากป่า ตัวประหลาดเล็ก ๆ ทั้งหลายมาจากป่า เราไม่ควรไปแตะต้องสิ่งใด ๆ ที่มาจากป่า มันเป็นเรื่องที่ใคร ๆ ก็รู้ดี ยกเว้นเราสองคนในตอนนั้น

“ไม่สงสัยเหรอ” คาร์ลาถามอีก เมื่อเห็นว่าฉันยังไม่ตอบเธอ

“ก็สงสัยมั่งเหมือนกัน” ฉันตอบ รู้สึกกลัวสิ่งที่เธอจะกำลังจะบอก

“งั้น ไปกันเถอะ” คาร์ลาตบไหล่ฉันด้วยแขนที่แข็งแรงของเธอ ฉันยืนนิ่งอย่างลังเล

“น่า...มาเถอะ ไกลนิดเดียวเอง เตียวเราก็กลับมา ในป่าไม่มีอันตรายอะไรหรอก แคื่บบอกว่ามันจะทำให้ป่วยมั่ง อะไรต่อมิอะไรมั่ง แต่ฉันว่ามันก็แค่เล่นไปนะ มาเถอะน่าแคห”

“ก็ได้...นิดเดียวพอนะ” ฉันไม่เอากให้คาร์ลาเสียใจก็เลยตามใจเธอ ความกระตือรือร้นของคาร์ลาที่ไม่เคยเปลี่ยน ทำให้ฉันรู้สึกมั่นใจขึ้น ตั้งแต่

รู้จักกันมา ฉันไม่เคยเห็นคาร์ลากลัวอะไรเลย

ฉันหันไปมองทางบ้านของคุณแซมเป็นครั้งสุดท้าย ความเจริญเพียงหนึ่งเดียวที่อยู่ใกล้เราที่สุดที่ฉันจะเข้าไปหาถ้าเกิดอะไรขึ้น ฉันภาวนาถึงแม่ผู้อยู่แสนไกล เพื่อว่าจะไม่ได้กลับออกมาจากป่าอีก

“เร็วหน่อยแคท” คาร์ลาเรียก ขัดความคิดของฉันสะดุดลง ฉันจำต้องก้าวเท้าเข้าป่า

คาร์ลาระโดดจากตรงนี้ไปตรงโน้นด้วยเท้าที่คล่องแคล่ว ขณะที่ฉันนั่งมุงามอยู่ที่ท่ามกลางโคลนตมและ ๆ ระหว่างรากไม้ ฉันมัวแต่ก้มหน้าก้มตาดูพื้นและไม่รู้ว่าเข้ามาไกลแค่ไหนแล้ว จนกระทั่งมาทันคาร์ลาที่รออยู่

“ขอโทษทีนะ ที่ทำให้เธอต้องเสียเวลา”

“ไม่เป็นไร เธอทำได้ไม่เลวหรอกสำหรับครั้งแรกนี้”

เธอยังยิ้มให้ฉัน และไม่มีท่าทีว่าจะหมดความอดทน ทันใดนั้นฉันก็รู้ว่าเราเข้ามาลึกในป่าเลยทีเดียวน ด้านหลังของคาร์ลาที่เราทำลางมุงไปนั้นมืดทึบ ทั้ง ๆ ที่ตอนนั้นเป็นช่วงกลางวันแสดก ๆ ไปไม่หนาที่บบดบังแสงอาทิตย์จนแทบมืด เมื่อมองกลับไปทางเข้าก็เห็นเพียงช่องเล็ก ๆ ที่แสงลอดผ่านมา ฉันเริ่มรู้สึกกลัว

“เธอจะปลอดภัย” คาร์ลาจับแขนซ้ายของฉันเบา ๆ” เราจะเดินไปด้วยกัน”

น่าจะราว ๆ ครึ่งชั่วโมงหรือกว่านั้นเล็กน้อย เมื่อมีสิ่งแปลกประหลาดเกิดขึ้น มีใครบางคน หรืออะไรบางอย่างตามเรามาใกล้ ๆ พอเราหยุดมันก็หยุด พอเราเริ่มฟังมันก็เงียบ แต่พอเราเดินมันก็ตามเรามาข้าง ๆ ตอนแรกฉันคิดว่า ตัวเองประสาทกินไปแล้ว แต่มันก็เกิดต่อเนื่องมาร่วม ๆ 10 นาทีได้แล้ว จนในที่สุดฉันก็รู้ว่านี่ไม่ใช่แค่จินตนาการของฉันซะแล้ว จึงตัดสินใจถามคาร์ลาว่า มันคืออะไร

“เงียบ ๆ” เธอบอก และเงี่ยหูฟังอย่างตั้งอกตั้งใจยิ่งขึ้น สีหน้าจริงจังและรอยยิ้มก็หายไปจากใบหน้า

เธอหักกิ่งไม้ที่อยู่ข้าง ๆ มาถือไว้เป็นอาวุธ ฉันทำตามด้วยกิ่งไม้ขนาดย่อมกว่า

“คำสาปมีจริง ๆ ด้วย เราไม่น่ามาที่นี่เลย” ฉันกระซิบกับเธอ

“เปล่า ไม่ใช่คำสาปหรอก ฉันรู้ว่ามันไม่ใช่และก็กำลังหาทางพิสูจน์อยู่นี่ไง” เธอเดินไปที่จุดสุดท้ายที่ได้ยินเสียง วิ่งเร็วจึงไปทางนั้น แล้วก็หายไป ในพุ่มไม้หนาที่นั่น คาร์ลาหายไปแล้ว เหลือฉันอยู่เพียงลำพังตัวคนเดียวเท่านั้น

ฉันหมอบลง เงี่ยหูฟังอันตราย แต่ไม่ได้ยินอะไรเลย ไม่มีเสียงวิ่งหรือเสียงตะโกนของคาร์ลา ป่าทั้งป่าเงียบเป็นตาย มีเพียงเสียงแมลงไม้กึ่งตัว ฉันคิดว่าฉันสามารถพาตัวเองออกจากป่าได้ แต่จำเป็นต้องรอคาร์ลา ดังนั้นฉันจึงรออยู่กับที่ แต่ยิ่งเวลาผ่านไป ฉันก็ยิ่งกลัวมากขึ้น และไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี ฉันรออย่างกระวนกระวายอยู่ตรงนั้นนานพอควร น่าจะร่วมชั่วโมงครึ่ง แต่ก็ไม่มีแว่วว่าคาร์ลาจะกลับมา ฉันกลัวว่าเธออาจจะได้รับบาดเจ็บอยู่ที่ไหนสักแห่งในป่านี้ จนกลับมาเองไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่กลัวจนประสาทกิน แต่ฉันก็ลุกขึ้นและออกเดินไป ไม่ใช่ไปที่ทางออกที่ฉันรู้จักดี แต่มุ่งไปทางที่คาร์ลาหายไป เผื่อตะโกนร้องเรียกหาเธอ

ยิ่งเข้าไปลึก ป่าก็ยิ่งหนาที่บั้นเรื่อย ๆ เถาโอวี่ทั้งบดบังสายตาและทั้งเกาะเกาะทางเดิน ฉันใช้กิ่งไม้ที่มีตัดเอาออกทีละเส้น...ทีละเส้น เพื่อให้เดินผ่านได้ พื้นดินเริ่มไม่เป็นใจ เมื่อมีแต่พุ่มไม้ปิดกั้นทางเดินไปหมด จนไม่รู้จะเดินไปทางไหน แต่ในที่สุดฉันก็พอดูออกว่า พุ่มไม้บางแห่งมีรอยถูกเหยียบย่ำ เดาได้ว่าคาร์ลาต้องผ่านไปทางนี้ ยิ่งง่ายขึ้นไปอีกเมื่อเห็นเถาโอวี่ที่ขาดหล่นอยู่ตามพื้น ฉันตามทางนั้นไป จากช่องนี้ไปช่องโน้น จนกระทั่งมาถึงทางออกที่เปิดกว้าง

ที่นั่นมีน้ำมากมายไหลตามพื้นดินไปทางทิศเดียวกัน มันไหลต่อเนื่องไม่ขาดสายมาจากยอดเขา

ดูราวกับมีใครเทน้ำจากถ้วยขนาดใหญ่สัก 20 ถ้วยของตัวฉัน ทำให้

เกิดเสียงดังสนั่นไปทั่ว แต่กลับให้ความรู้สึกที่สงบอย่างน่าประหลาด ฉันคิดว่าน้ำน่าจะหมดสักที แต่เฝ้ามองนานเท่าไร ก็ไม่มีที่ท่าว่าจะหมดลงได้ ฉันยืนมองด้วยความทึ่ง ลืมไปสนิทว่าตัวเองมาที่นั่นเพื่อมาช่วยเพื่อนรัก นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันได้เห็นน้ำตก

แล้วฉันก็มองเห็นใครคนหนึ่งกำลังเดินออกมาจากช่องหลังน้ำตกนั้น เขาเป็นชายชราหนวดเครายาวรุงรัง เขามองไปมาอย่างระมัดระวัง ก่อนจะออกมาจากช่องนั้น ราวกับว่ากำลังซ่อนเร้นสิ่งใดอยู่ ฉันกลืนน้ำลายลงคออย่างกระวนกระวาย รู้สึกว่ากำลังเผชิญหน้ากับบุคคลอันตราย อาจจะเป็นคนคนนี้ได้ ที่คาร์ลารังตามมา

ชายคนนั้นมุ่งตรงมาทางที่ฉันอยู่ ฉันจึงซุกตัวอย่างซ้า ๆ เข้าไปซ่อนลึกในพุ่มไม้หนา และนอนหมอบคว่ำตัวลง หลับตาแน่น กลั้นหายใจ และภาวนาถึงแม่ ได้ยินเสียงฝีเท้าเขาเดินตรงมา และเลยผ่านไปโดยไม่สังเกตเห็นฉันเลย แต่ฉันก็ยังนอนนิ่งอยู่อีกเป็นนาที เพื่อว่าเขาอาจจะย้อนกลับมา แล้วค่อย ๆ ลุกขึ้นอย่างระมัดระวัง เดินไปที่ช่องที่ชายชราเพิ่งออกมา กระโดดข้ามก้อนหินลื่น ๆ จากก้อนนี้ไปก้อนโน้น เพื่อไม่ให้ร่องเท้าเปียก เมื่อมาถึงช่องที่ไม่มีน้ำตก ฉันก็แอบเข้าไป ซ้ำในมืดมาก แต่ฉันไม่มีทางเลือก นอกจากก้าวเข้าไปข้างใน

“คาร์ลา” ฉันกระซิบเรียก เกรงว่าอาจจะมึปีศาจที่ยังมองไม่เห็น ซ่อนอยู่ในถ้ำเบื้องหลังน้ำตกนั้น แต่ไม่มีเสียงตอบกลับ

“คาร์ลา” ฉันเรียกซ้ำ คราวนี้เสียงดังขึ้นมากแต่ยังคงไม่มีเสียงตอบ ฉันขยับลึกเข้าไปอีก เมื่อสายตาเริ่มชินกับความมืด ฉันก็มองเห็นมันคือ โครงสร้างรูปสี่เหลี่ยมสองส่วนเชื่อมต่อกันด้วยทางเดินตรงกลาง เหนือขึ้นไปเป็นปล่องควัน ที่มีควันลอยออกไปเป็นระลอก มันคือกระท่อมนั่นเอง ฉันรีบวิ่งไปที่ประตูหน้าต่างจากไม้ และพยายามเปิดมัน ประตูเปิดออกโดยดี ซ้ำในมืดตะเกียงน้ำมันวางอยู่บนโต๊ะไม้ ฉันจึงหยิบมาด้วยเพื่อใช้ส่องทาง ภายในกระท่อมที่มีมิดนั้น ห้องแรกมีเตาผิงและหม้อใส่อาหาร

ที่ส่งกลิ่นหอมνάกิ้น ความคิดทววจใจผุดขึ้นมำ ฉันมองเห็นภาพตัวเองถูกหั้น เป็นชั้น ๆ โดยเจ้าสัตว์ประหลาด แล้วไล่ส่งไปใในหม้อ ฉันพยายามบัต ความคิดนั้นออกไปโดยเดินหลบออกมาตามระเบียบหิน เพื่อไปยังห้องถัดมา

“คาร์ลา” ฉันเรียกเสียงดังลั่น ให้เสียงกลบความกลัวของตัวเอง ไม่มีคาร์ลาอยู่ในห้องนั้น แต่ฉันก็ตรวจดูอีกรอบให้แน่ใจ มองไปรอบ ๆ พื้นที่แคบ ๆ นั้น ซึ่งดูแล้วน่าจะเป็ห้องนอน เตียงไม้เล็ก ๆ รกรุงรัง แต่ภายใต้ผ้าห่มเก่า ๆ อับ ๆ ผืนนั้นก็ไม่มีคาร์ลา ฉันไปตรวจดูที่ตู้เสื้อผ้า แล้วก็ต้องยืนนิ่งซ็อกไปชั่วขณะ

ที่ประตูตู้มีตัวอักษรบางอย่างสลักไว้ ฉันอ่านไม่ออก แต่จำได้ แม่นยำ ฉันดึงล็อกเกตที่แม่ให้ติดตัวมา ก่อนเรจากกันวันสุดท้าย ยกมา ล่องเทียบกับตัวอักษรนั้น มันเหมือนกันเป๊ะ ทันใดนั้นฉันก็ได้ยินเสียง ประตูหน้าเปิด ฉันชนลุกหัวร่วงด้วยความหวาดกลัว ชายคนนั้นกลับมาแล้ว ฉันตะลึงไปชั่วครู่ แล้วตัดสินใจซ่อนตัว มุดเข้าไปใต้เตียงและนอนนิ่ง ฉันได้ยินเสียงชายคนนั้นเดินไปทั่วบ้าน และคุยกับใครสักคนอยู่อีกห้องหนึ่ง

“งั้นพวกนั้นก็มีย่างน้อยสองคนในบ้านนี้” ฉันคิดใใจ แต่แล้ว เสียงเนิบ ๆ ของชายคนนั้นก็สะดุดลง

แล้วก็มีย่างสิ่งวิ่งมาทางที่ฉันอยู่ เสียงเดินของมันเบา และฟัง ไม่เหมือนเสียงมนุษย์เดิน ฉันกลันหายใจเมื่อเจ้าสัตว์ประหลาดเข้ามาใใกล้ มันมุ่งตรงมาหาฉัน รวกับรู้ว่าฉันอยู่ที่ไหน ส่งเสียงดังประหลาดแบบที่ มนุษย์ทำไม่ได้ ฉันเริ่มร้องไห้

ใที่สุดชายซราก็ตามเจ้าอสุรกายมา และส่งเสียงอะไรบางอย่าง กับมัน มันหยุดส่งเสียง แล้วฉันก็ถูกพบตัว

ชายซราเลื่อนเตียง แล้วดึงลื้อให้ตัวฉันตามออกมา ฉันกลัว จนไม่กล้าขยับตัวแม้สักนิดเดียว หลับตาปี เพื่อจะได้ไม่ต้องเห็นเขา และเจ้าอสุรกายที่คงจะเตรียมฉีกฉันเป็นชั้น ๆ เขายกตัวฉันลอยขึ้น โดยแทบไม่ต้องออกแรง แล้วก็ลากฉันออกมานอกกระท่อม วางฉันลงบน

พื้นถ้ำที่ทั้งเย็นและเปียกชื้น ฉันยังคงหลับตาปี แต่ก็รู้สึกได้ว่าเจ้าปีศาจกำลังดมฉันอยู่ มันคงเรียกน้ำย่อยให้ตัวเองด้วยการดมกลิ่นเหยื่อซะก่อน ชายชราทวาดคาลั่งบางอย่าง ทำให้เจ้าสัตว์นั้นหยุดและจากไป

“เธอเป็นใคร” เขาถามสั้น ๆ ไม่อ้อมค้อม ฉันลืมตา เห็นชายชราอยู่ข้างหน้า อายุน่าจะราว 50 ปี

ผิวเข้มคล้ำตัดกับเคราสีน้ำตาล และนัยน์ตาสีฟ้า เขาดูไม่พอใจเลยที่เห็นฉัน

“หนูชื่อแคทลียา” ฉันตอบตามตรง

“ไม่ใช่ เธอเป็นใครกันแน่” เขาถามอีก

“หนูชื่อแคทลียา” ฉันตอบซ้ำ

เขาถอนหายใจ และตั้งคำถามใหม่

“เธอเข้ามาในนี้ได้ยังไง”

ฉันรู้สึกได้ถึงความเหนื่อยหน่ายยิ่งขึ้นในน้ำเสียงนั้น

“หนูหลงทาง” ฉันตอบ

“อืม...ก็อาจเป็นไปได้ มีเด็กผู้หญิงอีกคนหนึ่ง ที่ดูเหมือนจะหลงทางเหมือนกัน ฉันเดาว่าเธอทั้งสองคงมาด้วยกันล่ะสิ”

“คาร์ลา คุณเอาเธอไปไว้ไหน คุณทำอะไรเธอ”

ฉันรู้ว่าเขาพูดถึงคาร์ลา

“เปล่า เธอไม่เห็นฉันหรอก ฉันก็เลยปล่อยให้เธอไป เธอคงกลับไปทางเก่าที่เข้ามาแล้วละ”

“หนูก็เช่นกันนะ ฉันจะพาหนูออกไปจากที่นี่” เขาพูดแล้วยื่นมือออกมา ฉันมองดูมือแล้วก็โบหน้าของเขา

ไม่มั่นใจนักว่าจะไว้ใจเขาได้มัย แต่ฉันก็คว้ามือเขาไว้ มันใหญ่กว่ามือฉันสักสามเท่า และหยาบกระด้างราวเปลือกไม้

“งั้นคุณก็จะปล่อยให้หนูไปใช่ไหม” ฉันเอ่ยถามอย่างไม่แน่ใจนัก

“ใช่ แต่เธอต้องลืมทุกอย่างเกี่ยวกับฉัน และสถานที่แห่งนี้ และ

ห้ามกลับมาอีก” เขาเอ่ยโดยไม่มองหน้าฉัน

“ทำไม”

“เดินตรงไปทางโน้น” เขาไม่สนใจคำถามฉัน แต่พาเดินมาไม่ไกลนัก พลังชี้ให้ดู ฉันไม่รู้หรือกว่า เขาจะจริงจังกับฉันหรือเปล่า แต่ก็ไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากวางใจเขา

“แต่ว่า ทำไมเธอคะ” ฉันถามเขาอีกครั้งอย่างสุภาพ

“หยุดถามได้แล้วเด็กน้อย เธอต้องลืมเรื่องทุกอย่าง...ฉัน”

ฉันหันกลับไป แต่เขาได้หายไปอย่างไร้ร่องรอย ฉันจึงทำตามที่เขาบอก จนในที่สุดก็หาทางออกจากป่า จนมาถึงสถานที่พิเศษของฉันกับ คาร์ลา ที่บริเวณด้านหลังของที่ดินคุณแซม

อย่างไรก็ตามฉันไม่มีทางทำตามคำแนะนำอีกข้อของชายชรา ที่ให้ลืมเรื่องราวของเขาได้ ทุกสัปดาห์เมื่อเรากลับมาจากสถานที่พิเศษของเรา ฉันก็ยังจดจำวันนั้นได้แจ่มชัดเสมอ ฉันมักมองจ้องเข้าไปในป่าได้เป็นชั่วโมง ๆ มันไม่ใช่ป่าแห่งคำสาปและความตายอีกต่อไปแล้ว แต่มันคือดินแดนแห่งความลึกลับ ความคิดที่จะเข้าไปที่นั่นอีกครั้ง เป็นสิ่งที่น่ากลัวเกินไปสำหรับฉัน สำหรับคาร์ลา เธอกลับออกมาอย่างปลอดภัยในวันเดียวกันนั่นเอง ออกมาเป็นเวลานานก่อนฉันเสียอีก และเฝ้าแต่เล่าถึงการผจญภัยกับปีศาจที่เกือบจะฆ่าเธอในวันนั้น เธอก็เช่นเดียวกัน

ไม่ยอมแม้แต่จะเอ่ยถึงการย่างเท้าเข้าไปในป่าที่นั่นอีกรอบเลย

ตอนที่ 2 กิจวัตร Chapter 2 Routine

ฉันมักตื่นก่อนนาฬิกาปลุกจะดังเสมอ ด้วยนาฬิกาชีวภาพส่วนตัว นึกภูมิใจในตัวเองที่ไม่เคยมีปัญหาในการตื่นนอน แต่นั่นแหละ ถึงสมองจะตื่นทว่าหนังตาและเนื้อตัวกลับยังพากันจมจ่อมอยู่บนเตียงอย่างเกียจคร้าน ทุกนาทียบนเตียงนอนเป็นสิ่งมีค่า เพื่อจะได้เผชิญช่วงกลางวันอย่างมีพลัง

ฉันยังนอนคิดอยู่บนเตียงว่า วันนี้จะต้องเจออะไรบ้าง ในที่สุดเสียงออดที่ห้องโถงใหญ่ก็ดังขึ้น

เสียงดังสนั่นปานว่าหัวฉันจะสั่นตามไปด้วย ฉันเหวี่ยงขาของคาร์ลาที่พาดอยู่บนตัวฉันออก เธอยังคงหลับไม่รู้เรื่อง ฉันอ้าปากทเวเต็มเหนี่ยว แล้วก็กระโดดพรวดเดียวลุกจากเตียง เพื่อให้ตัวเองตื่นเต็มที่ เท่าที่เบาหัวของฉันพาร่างเล็กจ้อยเคลื่อนไปบนพื้นหินเย็น ๆ ได้โดยไม่มีเสียง หันไปมองร่างเพื่อนรักที่หลับอูตุอยู่บนเตียง ทั้งที่ฉันเพิ่งเหวี่ยงขาเธอออกท่ามกลางเสียงออดที่ตั้งปานโลกถล่ม หลัง ๆ มาฉันต้องปลุกเธอแทบทุกวัน เพราะเธอหลับลึกขึ้น ตั้งแต่เริ่มย่างเข้าสู่วัยรุ่น ฉันก็มีส่วนทำให้

เธอเคยตัวด้วย โดยการช่วยปลุกเธอทุกเช้า

ฉันตื่นทำเธอหลายครั้ง เขย่าไหล่เธอแรง ๆ จนเธอลืมตาขึ้น
ลากร่างสลิมสลือของเธอไปห้องน้ำจนเธอเดินได้ แล้วเราก็เริ่มแปรงฟัน

“วันนี้เราจะไปที่เหมืองกัน” ฉันบอกเธอ หวังว่าจะช่วยให้เธอ
กระตือรือร้นขึ้นมาบ้าง แล้วก็ใส่แปรงเข้าปาก

“ฉันไม่สน” คาร์ลาไม่แคร์แต่จะมองมาที่ฉัน ตาเธอปรือขณะที่มือ
ก็แปรงฟันไปอย่างอัตโนมัติ

ฉันรู้ว่าจริง ๆ แล้วคาร์ลასนใจ แต่นี่เป็นเพียงการสนทนายามเช้า
เท่านั้น เธอเพียงแต่ดูเหมือนไม่มีแรง และดูคล้ายเบื่อชีวิตเสียเต็มประดา
ฉันดีใจที่อย่างน้อยเธอก็ยังอาบน้ำและแปรงฟันได้เอง ได้แค่นี้ก็ยังมี
ฉันยิ้มให้ตัวเอง

เมื่อเราเข้าแถวแปรงฟันเสร็จแล้ว ก็พากันกลับมาที่ห้องล็อกเกอร์
เปลี่ยนผ้าล่อนจ้อนเตรียมอาบน้ำ

ฉันใช้ชีวิตกับการอาบน้ำร่วมกันแบบนี้มาตลอด แต่ก็ยังคงรู้สึก
ประดักประเดิดเสมอ แม้ว่าพวกเราจะเป็นหญิงล้วนก็ตาม ทุกคนถอดเสื้อผ้า
อย่างรวดเร็ว เผยให้เห็นทรวงอกที่เริ่มเต่งตุงขึ้นทุกวัน ในขณะที่ของฉัน
ยังไม่แตกพานเลยด้วยซ้ำ แม่แต่ชนอ่อน ๆ ที่เพื่อน ๆ เริ่มขึ้นประปราย
บริเวณของสงวน แต่ของฉันกลับยังเกลี้ยงเกลาคือเด็กน้อย ทุกคนเริ่มมี
รอบเดือนไหลออกมาจากน้องสาวน้อย ๆ ของพวกเธอ ไม่เว้นแม้แต่คาร์ลา
เหลือฉันคนเดียวเท่านั้น ที่ยังไม่ถึงคราว เด็กผู้หญิงคนอื่น ๆ มักล้อเลียน
ฉันเรื่องนี้เสมอ จนฉันชักกังวลกับร่างกายของตัวเอง

เราพากันมาที่ห้องอาบน้ำ กลางห้องมีอ่างอาบน้ำขนาดมหึมา
พวกเราแต่ละคนมีขันอาบน้ำของตัวเอง ต่างใช้ขันตักน้ำในอ่างมาราดตัว
ฉันปล่อยให้ น้ำเย็น ๆ ราดผ่านศีรษะ แล้วก็กระลิกถึงน้ำตกร้อนขึ้นมาได้
จนต้องปล่อยยิ้มออกมา เด็กหญิงที่อยู่ฝั่งตรงข้ามชื่อไซวี มองฉันแปลก ๆ
ราวกับว่าฉันบ้าไปแล้ว แต่ฉันไม่สนใจหรอก รีบทำความสะอาดร่างกาย

อย่างรวดเร็ว จนเสร็จภายใน 5 นาทีต่อมา จึงออกจากห้องอาบน้ำ และ
เช็ดตัวมาด้วยระหว่างทาง

ฉันใส่ชุดทำงานที่เคยมีสภาพเป็นเสื้อคอกลมเมื่อนานมาแล้ว
ตอนนี้มันขาดกระรุ่งกระริ่ง มีรูเต็มไปหมด เสื้อตัวหนึ่งนั้น ถึงกับห้อยร่องแรง
รอบคอข้างเดียว เพราะไหล่ซ้ายขาดลู่ไปครึ่งหนึ่ง ฉันยังคงเก็บมันไว้
เพราะเสื้อที่มีไม่พอใส่ในหน้าหนาว ซึ่งเสื้อผ้ามักแห้งช้า ฉันเป็นพวกบ้า
สะอาด จนไม่อาจใส่เสื้อเหม็นเหงื่อตัวเดิมซ้ำได้ เสื้อสองตัวจึงไม่ทันใช้
ฉันต้องมีตัวที่สาม ดีที่เสื้อพวกนี้ทำความสะอาดค่อนข้างง่าย และสีเทา
ของมันก็พรางรอยเปื้อนได้เป็นอย่างดี

“ซักรีดซะมันนะ คาร์ลา” ฉันบอกเมื่อเห็นคาร์ลาคว่าเสื้อตัวเก่า
ที่ใส่เมื่อวานมาสวม โดยยังไม่ซัก

ทั้ง ๆ ที่ตอนนี้เป็นหน้าร้อน และทุกคนก็เหงื่อท่วมตัวกันทั้งนั้น
คาร์ลาลากเสื้อมาดม แล้วมองหน้าฉันอย่างงง ๆ

“ฉันว่ากลิ่นมันก็ยังดีนะ” เธอว่า

“ก็เพราะฉันซักให้เธอเมื่อวานนี่ไง”

“เหรออ ขอขอบคุณะ เธอที่น่ารักจัง”

“ก็ฉันทนเห็นเธอเดินอ่อนไหวไปกับเสื้อเหม็น ๆ ทั้งวันอย่าง
คราวก่อนไม่ได้นะสิ แต่คราวหน้าเธอต้องซักเองนะ”

“โทษที วันนี้ฉันจะซักเอง”

“อย่าแค่ถอดออก แล้วโยนเข้าตู้ล็อกเกอร์ละ” นั่นคือสิ่งที่เธอทำ
เมื่อวานนี้

“อืม...ก็ได้” เธอให้สัญญา แต่ฉันรู้สึกได้ว่า เดี่ยวเธอก็ลืมอีก
เหมือนเคย เมื่อวานเธอถอดเสื้อออก แล้วก็โยนเข้าตู้ล็อกเกอร์อย่างไม่
ยี่หระ ฉันทนเห็นเธอหยิบมาใส่อีกในวันรุ่งขึ้นไม่ได้ ก็เลยต้องเอาไปซักให้

เสียงออดดังขึ้นอีกครั้ง เป็นสัญญาณเข้าแถวตอนเช้าที่หน้าอาคาร
พวกเราทุกคนต่างวิ่งออกไปข้างหน้า บางคนที่ยังแต่งตัวไม่เสร็จ ก็วิ่งไป

แต่งตัวไป เราไปสายไม่ได้ เพราะจะถูกลงโทษ ผู้ฝึกสอนร่างสูงผมทองชื่อ คุณเอมมีลีน ยืนตรงหนึ่ง มองดูพวกเราที่ต่างกำลังวิ่งมาเข้าแถวต่อหน้าเธอ ทีละคน

“แถวตรง” เธอตะโกน เราแหบแขนข้างลำตัว เหঁกซิด และยืนนิ่งสนิท เธอเดินตรวจจากหัวแถวไปสุดหางแถว เสียงรอกเท้าบูทกระแทกหนัก ๆ ตามจังหวะเดินราวกับจะแสดงถึงอำนาจ ผิวของเธอคล้ายพอ ๆ กับพวกเรา แต่ในแบบที่แปลกออกไป ฉันบอกได้เลยว่า เธอมีผิวที่ขาวตามธรรมชาติ แบบเดียวกับฉัน ตาสีฟ้าเงียงใต้หน้าผากหนาคุณั้น พินิจพิจารณาพวกเรา ทุกคนทีละคนอย่างละเอียดลออ เป็นตาที่ดูอ่อนล้า ทว่าดูอย่างน่ากลัว พวกเราเรียกผู้มีอำนาจเหล่านี้ว่า เจ้านายหรือซูพีเรียร์ (Superiors) และเราต้องเชื่อฟังทุกอย่างที่พวกเขาบอก คุณเอมมีลีน ก็เป็นหนึ่งในนั้น แต่เธอยังเป็นครูฝึกของเราอีกด้วย งานของครูฝึกก็คือวางแผนการทำงานให้เรา และดูแลให้เราอยู่ในสายงานเสมอ เพื่อให้มั่นใจว่า เราจะไม่ว่างงาน ฉันไม่เคยกล้าเดินผ่านเธอเลย เพราะตลอด 5 ปีที่ผ่านมาเธอไม่เคยมีความปรานี ถ้าทำผิดแม้แต่ครั้งเดียว เราจะถูกลงโทษอย่างหนัก

เธอเดินมาหยุดต่อหน้าฉัน ซึ่งอยู่ปลายแถวหลังตรวจดูชุดขาตวันของฉัน เธอจ้องตาดฉันด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก ฉันจำต้องยืนนิ่ง ๆ และมองตรงไปข้างหน้า ไม่ว่าจะทำอะไรฉันก็ทำตาม บอกตัวเองให้คิดว่า ฉันมองไม่เห็นอะไรเลย สายตาเธอจับจ้องฉันนานเหลือเกิน นานจนเหมือนชั่วกับชั่วกัลป์ กว่าเธอจะละสายตาไป พวกเราทุกคนที่นี้รวมทั้งตัวฉันต่างมีหมายเลขประจำตัว ที่เราต้องจำให้ขึ้นใจ เพื่อจะได้ขานรับได้ถูกต้อง ทันท่วงทีเมื่อครูฝึกเรียก คุณเอมมีลีนล้วงกระเป๋าเสื้อแจ็กเกต ดึงสมุดโน้ตของเธอขึ้นมา และเริ่มอ่าน

“หมายเลข 30 สนามด้านหน้า เก็บผลไม้” เธอพูดด้วยสำเนียงแบบเจ้านาย

“หมายเลข 19 ในครัว ทำความสะอาด”

“หมายเลข 13 ลานจอดรถ กวาดทำความสะอาด” หมายเลข 13 คือ คาร์ลา เดินออกจากแถว ตรงไปยังสถานที่ทำงานของเธอ พลังหันมายิ้มและโบกมือให้ฉัน ฉันยิ้มตอบ

“54 ไปที่เนินด้านหลัง กำจัดวัชพืช” มันคือหมายเลขของฉันเอง แต่ก่อนที่ฉันจะทันได้เดินออกจากแถว ฉันก็ได้ยินหมายเลขต่อจากฉัน

“หมายเลข 1 เนินด้านหลัง กำจัดวัชพืช” โชคร้ายจริง ๆ ที่ฉันต้องไปกับหมายเลข 1 เธอไม่ใช่ใครที่โหดเหี้ยม แต่เป็นจอมอัมพาตที่ชื่อว่า บีสตี้ แค่คิดถึงเธอ ฉันก็ขนลุกไปทั้งตัวอย่างน่ารำคาญใจ ดูเหมือนว่าวันนี้จะไม่ใช่วันที่ดีของฉันซะแล้ว

เมื่อก่อนฉันเคยเป็นเหยื่อที่เธอโปรดปราน คงเป็นเพราะฉันแปลกแยกจากเด็กคนอื่น ๆ ที่นี้ ฉันรวบรวมใจตัวเองมาดู ถึงแม้ผมจะเป็นสีน้ำตาลเหมือนเด็กคนอื่น แต่กลับมีสีทองเหลือง ซึ่งมีแต่ฉันเท่านั้นที่เป็นแบบนี้คนอื่น ๆ ล้วนมีผมสีน้ำตาลเข้มกันทั้งนั้น

ฉันวิ่งต้อไปที่พื้นที่ทำงาน ที่เรียกกันว่าเนินด้านหลัง ซึ่งไกลจากตึกที่เรายู่พอสมควร ฉันวิ่งมาที่นี่ เพื่อว่าจะได้อยู่ห่าง ๆ จากบีสตี้ให้มากที่สุด แม้จะรู้ว่าไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ก็ตาม เมื่อมาถึงก็พบงานที่ซุดทำงานจากเมื่อวานทำทิ้งไว้ ฉันรีบเข้าไปทำต่อ และพยายามจดจ่อกับงาน ได้แต่หวังว่าบีสตี้จะมองไม่เห็น และไม่มายุ่งกับฉัน

“ดิงเลย แคทเลีย ดิง” ไม่นานนักฉันก็ได้ยินเสียงบีสตี้

“โง่ สบายดีเธอบีสตี้” ฉันหันพร้อมรอยยิ้มสุภาพ

“ยายเบือกเอ๊ย นี่แกคิดว่าพุดดี ๆ กับชั้นแล้ว จะรอดชั้นเธอ” ร่างสูงล้ำลับกับผมสีน้ำตาล ที่ดูราวกับยักษ์นั้น คำรามใส่ฉันพร้อมมูมปากส่ายยิ้ม ที่เห็นได้จากทางหางตา ฉันยังคงทำงานต่อ พยายามเลี่ยงการเผชิญหน้ากับเธอตรง ๆ โดยมองไปที่แขนเธอแทน เพื่อว่าเธออาจจะทำร้ายฉัน พยายามยิ้มและควบคุมลมหายใจให้สม่ำเสมอ เพื่อไม่ให้เธอเห็นว่าฉันกลัว แม้เธอจะเป็นคนที่ฉันไม่ชอบหน้าอย่างที่สุด แต่ฉันก็ไม่

อยากสู้กับเธอหรือก ฉันไม่ชอบความขัดแย้ง

“ฉันเธออยากให้ฉันทำยังไงเธอ บีสตี” ฉันยังจัดให้เธอได้มากกว่านั้นอีกนะ

“เธอนี้เก่งนะ แคทลียา” แล้วก็ผลักไหล่ฉันจนฉันเซล้มหน้าคว่ำลงพื้น จุกจนหายใจไม่ออก

“อู๊ย ขอโทษ” บีสตีพูดยียวนหน้าระรื่น ปล่อยเสียงหัวเราะดังลั่นอย่างไม่เกรงกลัวใคร

ฉันจ้องหน้าเธอ แต่แล้วก็ตัดสินใจปล่อยวาง ลุกขึ้นยืน รู้ดีว่าเธอตั้งใจทำมาตั้งแต่ต้น ฉันปาดฝุ่นที่เลอะหน้า จนไหลย้อยลงมาที่ปาก เธอหัวเราะด้วยเสียงที่น่าเกลียดจนตัวโยนไปมา

“ฉันรู้ ก็ขายคาร์ลาเพื่อนเธอไม่อยู่นี้ ไซม์ย่ะละ”

“...” ฉันหน้าแดงแต่ยังคงเจียบ และหันกลับไปทำงาน เธอพูดถูกทีเดียว ถ้าคาร์ลาอยู่ด้วยเข้านี้ละก็ เธอจะไม่มีวันยอมให้บีสตีทำเรื่องฉันแบบนี้แน่ ฉันรู้สึกอ่อนแอจริง ๆ รู้สึกเกลียดตัวเอง ที่ไม่สามารถลุกขึ้นมาสู้กับเธอได้ แต่ฉันก็ไม่อยากให้มีเรื่องุ่นวาย นี่นี่ก็คงเป็นสิ่งที่ดีที่สุดแล้วละ

“ก็อย่างที่รู้ ฉันอยู่เวรล้างห้องน้ำวันนี้” เธอพูด

“โอเค ฉันจะอยู่เวรให้เธอเอง” ฉันรีบตอบโดยไม่ลังเล

“ดี” เธอพูด แล้วก็หันกลับไปทำงาน

เมื่องานรอบพื้นที่เสร็จลง ออดก็ตั้งขึ้นอีกรอบ เป็นสัญญาณรวมพลที่หน้าตึกอีกครั้ง หลังจากนั้นเราจะได้รับอนุญาตให้ไปกินมื้อเข้าปกติก็จะเป็นมันบดผสมกับเนื้ออะไรสักอย่าง ซึ่งมักเป็นชิ้นผักเขียว ๆ กับเศษเนื้อบดรวม ๆ กัน กลายเป็นก้อนอาหาร ผู้ฝึกสอนเอมมีลีนต้องจัดพวกเราเข้าเวรตอนเช้าไปช่วยเธอปรุงอาหารด้วย ส่วนผสมของอาหารพวกนี้ มักจะส่งมาเป็นกระสอบใหญ่ ๆ ขนาดที่ต้องใช้พวกเรา 2 ถึง 3 คน ช่วยกันยก เราเอาผงแป้งมันฝรั่งนี้ผสมกับน้ำร้อนแล้วมันก็

กลายมาเป็นสิ่งที่เรากิน เราเรียกมันว่า *ผงมันฝรั่ง*

ฉันไม่ใช่พวกกินจุ แต่ก็สังเกตเห็นได้ถึงความเปลี่ยนแปลงของอาหารเข้า ปีนี้นี้อลดลงอย่างเห็นได้ชัด แล้วก็เริ่มมีส่วนผสมประหลาด ๆ อย่างเศษผักชีนอต ๆ ที่แข็งจนเคี้ยวไม่ได้ ซากแมลงตายก็จะเป็นปนมมาด้วยบ่อย ๆ ฉันเดินไปเอาถ้วยจากในครัว และก็พบว่าเข้านี้เราได้ซูปมันฝรั่งเหลวเปล่า ๆ คุณเอมมีลีนบอกเราหลายครั้ง เมื่อมีคณบ่นเรื่องอาหารว่าเป็นเพราะพวกเราขี้เกียจทำงานเกินไป เราจึงมีเงินไม่พอสำหรับใช้จ่าย

เก้าอี้ยาวตามแนวโต๊ะอาหารลั่นเอี้ยด เมื่อฉันนั่งลง ฉันหันไปมองคาร์ลาที่นั่งฝั่งตรงข้าม และยิ้มให้เธอ เธอเริ่มบพสนทนาก่อนที่ฉันจะทันพูดอะไร

“นี่เค้าจะให้เราอยู่ได้ยังไงกับอาหารแค่นี้” เธอบ่นพลางตักอาหารเข้าปากอย่างหิวโหย

“แบ่งของฉันไปบ้างก็ได้นะ” ฉันส่งถ้วยอาหารของตัวเองไปทางเธอ แม้ว่าส่วนของฉันเองก็แทบ

จะไม่พอเหมือนกัน รู้สึกแยที่เห็นสีหน้าแบบนั้นของคาร์ลา ถึงยังไงฉันก็กินน้อยอยู่แล้ว และคาร์ลาเองก็ไม่เคยได้กินอีก

“ไม่ได้หรอก เธอก็ต้องเติบโตเหมือนกันนะแคท” เธอผลักถ้วยกลับคืนมาให้ฉัน เธอไม่เคยรับอาหารจากฉันเลย ไม่ว่าจะหิวแค่ไหนก็ตาม ยกเว้นว่ามีอาหารมากมายพอ ซึ่งไม่เคยเกิดขึ้นเลยอย่างน้อยก็หนึ่งปีที่ผ่านมา

“ขอบคุณ” ฉันพูดเบา ๆ แล้วก็หันหลังกินส่วนของฉัน

“พวกเธอว่าวันนี้เราจะทำอะไร” เจนนี่ เด็กหญิงอีกคนผู้ซึ่งมักจะนั่งโต๊ะเดียวกับเราเอ่ยขึ้น

“ฉันว่าวันนี้เราน่าจะไปได้ไปที่เหมืองนะ” ฉันตอบ รู้ดีว่าเราจะต้องไปที่นั่นวันนี้ วันนี้เป็นวันแรกของสัปดาห์ ฉันรู้ว่ามันจะหมุนเวียนไปแบบนี้ทุก 7 วัน

วันแรกที่เหมือง วันที่สองที่เหมือง วันที่สามสวนผลไม้ วันที่สี่สวนผลไม้ วันที่ห้าสะพาน วันที่หกถนนในเมือง วันที่เจ็ดที่บ้านคุณแซม

ตารางเวลาอาจเปลี่ยนไปบ้าง แต่ส่วนใหญ่ก็จะเป็นแบบนี้

ฉันเกลียดงานที่เหมืองเป็นที่สุด มันเป็นงานที่ฉันไม่ถนัดเลย เพราะส่วนใหญ่ต้องใช้เรี่ยวแรงมากมายในการยกของหนัก เป็นวันที่ฉันชอบน้อยสุดในรอบสัปดาห์ ส่วนวันที่ 7 นี้ สุดโปรดของฉันเลย เพราะแทบไม่มีงานอะไรให้ทำ และยังแถมเป็นวันที่จอมเผด็จการไร้หัวใจอย่างคุณเอมมีลีนออกเวรอีกด้วย เป็นวันที่คุณแซมสั่งงานเราแทน โดยจะให้เราทำงานง่าย ๆ แถวบริเวณบ้าน และสวนของเขา ส่วนใหญ่พอสั่งงานเราแล้ว เขาก็จะหลับ เราก็แค่กลับออกมาพักผ่อนเอง บ้านคุณแซมเป็นที่ประโลมใจของฉัน และมันยังเป็นที่ที่มีป้าอยู่อีกด้วย

คาร์ล่ายังรอฉันอยู่หลังจากเธอกินอิ่มแล้ว ฉันมักอิ่มเป็นคนสุดท้ายเสมอ ไม่ว่าอาหารที่กินจะมีปริมาณแค่ไหนก็ตาม ฉันเห็นแวบ ๆ ว่าบิลตีหันมามองฉันพร้อมกับหัวตาให้ ฉันหลบตา แม้ว่าจะพยายามซ่อนเร้น แต่คาร์ลาก็เห็นเข้าจนได้ เมื่อเห็นฉันมีท่าทีศิโรราบเช่นนั้น เธอจึงหันหลังไปมอง

“นี่มันบ้าบออะไรกัน” เธอถามเสียงดัง เธอรู้เซียวแหละ

“ไม่มีอะไร” ฉันโกหกออกไปแบบไม่เนียนเลย แต่ภาษากายของฉันกลับยิ่งแย่งเกินกว่าจะซ่อนเร้น

“ฉันนึกว่าเราข้ามพ้นเรื่องนี้แล้วซะอีก” เธอจ้องตาฉันขมขื่น ฉันรู้สึกผิดจนต้องหลบตาเธอ เธอรู้ดีที่เดียวว่าเกิดอะไรขึ้น

“โทษทีจ๊ะ แต่ครั้งนี้เท่านั้นแหละ” ฉันปดเธออีก ไม่อยากให้เกิดใครต้องมาลำบากด้วย

“ไม่ได้...ไม่ได้เด็ดขาด...ไม่มีครั้งนี้หรือครั้งไหนทั้งนั้น ไม่มี...ไม่ได้อีก แม้แต่ครั้งเดียว ไม่ได้เด็ดขาด ไม่ ไม่ ไม่” เธอพูดเกือบเหมือนตวาด

“ทำไมเธออ่อนแอแบบนี้ล่ะ แคทลียา ฉันบอกแล้วไงว่าฉันจะ

ปกป้องเธอเองไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ทำไมถึงไม่ไว้ใจฉัน รู้มั๊ยว่าฉันเจ็บปวดแค่ไหน ที่เธอไม่ไว้ใจฉัน”

“ฉัน...” ก่อนที่ฉันจะหันพูดอะไร เสียงออดก็ดังให้สัญญากรรมผลที่หน้าตึกอีกครั้ง คาร์ลาไม่พูดอะไรอีก แต่ลากฉันออกมาจากห้องโถงที่วุ่นวายนั้น สีน้าโกรธเกรี้ยว แต่ยังคงอ่อนโยนต่อแขนฉัน

ฉันรู้ว่าเสียกับสิ่งที่กำลังจะปะทะกัน

บทที่ 3เหมืองทองคำ Chapter 3 The mines

คุณแอมมีลีนับจำนวนพวกเราอีกครั้ง ก่อนปล่อยให้ตัวเองไปทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย เธอเอ่ยเพียงว่า“เราจะไปที่เหมือนกัน” เพื่อบอกให้รู้ว่าเราจะต้องทำงานที่ไหน และเมื่อเราเตรียมตัวเดินทางพร้อมแล้ว เธอก็บอก “ขึ้นรถ” ส่วนฉันยังรู้สึกได้ถึงความโกรธเกรี้ยวของคาร์ลาที่แผ่ซ่านออกจากตัวเธอ แม้เธอจะยื่นเข้าแถวห่างออกไปถึง 10 เมตร เธอยังถูกตรวจนับอยู่ และรู้ว่านี่ไม่ใช่เวลาก่อนการวิวาท แต่เธอจะต้องระเบิดออกมาทันทีที่มีโอกาส

เมื่อเรามาถึงไซต์งาน คาร์ลาก็กระโดดลงจากรถเป็นคนแรก เธอโดดพรวดเดียวจากท้ายรถอย่างรวดเร็ว แก้มเป็นสีแดงจัด เหงื่อผุดเต็มหน้าผากและสองแก้ม เธอยืนจังก่า มือไขว้หลัง ตาสีน้ำตาลคู่นั้นจ้องเขม็งไปที่เด็กอีกคนที่กำลังปีนลงจากท้ายรถ ฉันรีบตามเธอออกมาติด ๆ ให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยพยายามไม่ผลักเด็กคนอื่นมากนัก แล้วออกมายืนข้าง ๆ เพื่อนผู้แข็งแกร่ง ด้วยท่าทีที่มั่นใจในตนเองขนาดนั้น เธอต้องคิดว่าจะไม่มีการทำร้ายเธอได้ แม้แต่ปีศาจเองก็เถอะ ถึงจะอายุแค่

13 ปี แต่เธอคือคนที่แข็งแกร่งที่สุด เท่าที่ฉันรู้จักตั้งแต่เกิดมา เด็กคนอื่น ๆ ที่เดินผ่านมา รีบจำผ่านไปโดยไม่กล้าแม่จะสบตาเธอ แต่ฉันรู้ว่าทุกคนต่างก็อยากรู้ อยากเห็นว่า กำลังจะเกิดอะไรขึ้น

“ไม่ใช่ตอนนี้นะคาร์ลา” ฉันบอกกับเพื่อนรัก

“เงียบไปเลยແທ” เธอโบกมือไล่ฉัน

“ไม่เอาน่า เตี่ยพวกเราลำบากกันหรอก” คราวนี้เสียงฉันลั่นหวัง ถ้าคาร์ลาต่อสู้กับบีสต์ตัวตอนนี้ละก็ เราต้องมีปัญหาใหญ่กับคุณแอมมีสินแน่ ๆ

“ช่างปะไร”

“เธอต้องหยุด” ฉันพูด จับแขนเธอแน่น แล้วลากเธอออกมา เธอสะบัดหลุด และผลักฉันออกมาด้วยแขนอันแข็งแรง ฉันพยายามลากเธออีกจนสุดกำลังอันน่าเวทนาของตัวเอง และแล้วมือของเธอก็กระแทกเบรียงเข้าที่หน้าฉันเต็มแรง จนฉันกระเด็นไปที่พื้น ฝุ่นฟุ้งกระจายจากพื้นดินแข็ง ๆ ของฤดูร้อนนั้น สีหน้าของคาร์ลาดูอย่างน่ากลัว

“ฉันขอโทษนะແທ” เธอเอ่ยและดึงฉันลุกขึ้น

“ไม่เป็นไร” ฉันยิ้มกว้าง เพื่อให้เธอรู้สึกดีขึ้น

“ฉันขอโทษ” เธอเอ่ยซ้ำอีก ฉันถือโอกาสนี้ รีบพาเธอออกจากความขัดแย้งนั้น จูงเธอเดินออกมาจากจุดที่เธออาจจะมองเห็น เด็กผู้หญิงคนนั้นที่กำลังเดินลงมาจากรถ เธอยอมตามมาโดยดีด้วยความรู้สึกผิดที่ทำให้ฉันเจ็บ มันเป็นหนึ่งในจุดอ่อนของคาร์ลา

เหมือนนั้นมีชื่อว่า เหมือนเดวันตา มันเป็นพื้นที่กว้างใหญ่ไพศาลหลาย ๆ แห่งที่ถูกขุดลงไปในพื้นที่ดิน กินพื้นที่ของภูเขาถึงหกลูก ในตอนนั้นด้วยความที่เป็นเด็ก ฉันไม่รู้เรื่องเลยว่า เขาใช้ที่นั่นเพื่อวัตถุประสงค์อะไร รู้แต่ว่ามันเป็นพื้นที่ที่ฉันชอบน้อยที่สุดในรอบสัปดาห์ แร่มีค่าที่ได้จากการรวบรวมวัสดุมหาศาลมาสกัดด้วยขบวนการมโหฬารนี่ก็คือทองคำ มีคนงานมากถึง 5,000 คน ทำงานตลอดเวลา ทั้งกลางวัน กลางคืนตลอด 7 วันต่อสัปดาห์ ในนี้ไม่ค่อยมีผู้หญิง ยกเว้นพวกที่อาศัยอยู่บนตึก ซึ่งเป็นที่

กินอาหารและหลับนอนของเหล่าคนงาน

งานของเราส่วนใหญ่เป็นการขุดพรวนฝุ่นผงและก้อนหิน ตักมันไปใส่รถเข็น แล้วก็ขึ้นไปเทใส่รถบรรทุก แล้วก็เดินกลับมาทำแบบเดิมซ้ำแล้วซ้ำเล่า งานของเราที่นี่ก็มีอยู่แค่นี้แหละ ดูเหมือนง่าย ๆ แต่จริง ๆ แล้วการทำงานในสภาวะอย่างนั้น สุดแสนลำบาก เพราะเราต้องใช้เวลาทั้งวันอยู่กลางแจ้งจ้า ฝุ่นที่ฟุ้งตลบไปทุกที่ไหลเข้าจมูกและตาของเราอยู่ตลอดเวลา

“เข้าแถว” เสียงคุณแอมมีลีนตะโกนขึ้น เราจึงพากันยืนเข้าแถวหน้ากระดานเรียงเดียว

“เราจะไปเมืองที่ 6 โดยเข้าแถวตอนเรียงเดียว ทุกคนรู้จักฎีณะห้ามไปยุ่งเกี่ยวกับพวกผู้ชาย”

เธอสั่งชัตถ้อยชัตถคำด้วยน้ำเสียงแข็งกระด้าง พวกเราชาวหนึ่งครั้งกลายเป็นแถวตอนเรียงเดียวที่มีฉันอยู่หัวแถว เพราะตัวเตี้ยที่สุด ถัดไปเป็นเหล่าเด็กผู้หญิงที่ตัวสูงขึ้นไปเป็นลำดับ โดยมีคุณแอมมีลีนซึ่งสูงโย่งอย่างประหลาด เดินตามมาหลังสุด ด้วยวิธีนี้คนอยู่ด้านหลัง ก็จะมองเห็นคนข้างหน้า และครูฝึกของเราก็จะเห็นพวกเราที่อยู่ข้างหน้าทุกคน ส่วนฉันมองไม่เห็นใครเลย และจำต้องเดินนำหน้า มันเป็นเรื่องที่ฉันเคยกลัวมาก่อน จนกังวลแทบประสาทกินทุกครั้ง เพราะอาจเกิดจุกกะหูกลิ้นลัมหรืออะไรเข้าลักก้อย่าง ฉันเคยถูกทำโทษมาแล้วครั้งหนึ่ง เพราะเดินสะดุดขาตัวเองลัมลง พาเอาเพื่อน ๆ ที่เดินตามหลัง พลอยลัมตามจนแถวแตกระเนระนาด

ฉันรู้จักเมืองที่ 6 ทรอกนะ ฉันคิดในใจ เมื่อคุณแอมมีลีนคอยตะโกนบอกทาง ให้เลี้ยวซ้ายหรือขวาเมื่อเรามาถึงทางแยก แต่ฉันไม่ต้องการการบอกทางของเธอเลย ฉันค้นพบความสามารถของตัวเองในการจดจำ และอ่านสัญลักษณ์พวกนั้นได้มาสักพักแล้ว จริง ๆ แล้วเราไม่ควรไปรู้ภาษาของพวกเจ้านายทรอก แต่ช่วยไม่ได้ที่ฉันเกิดอยากรู้ อยากเห็นขึ้นมา และเข้าใจสัญลักษณ์บางอย่างได้ พวกตัวเลขยิ่งจำง่าย จนบางครั้ง

ฉันยังคงสอนให้คาร์ลาหัดอ่านด้วย ฉันมองเห็นเลข 6 โค้งมนตัวเบ้อเร่อ อยู่บนป้าย ตามด้วยตัวเลขรูปร่างประหลาดน่าเกลียดอย่างเลข 2 และเลข 7 ตัวพอมโย่ง ฉันรู้ว่าต้องเลี้ยวขวา ฉันอ่านสัญลักษณ์บนป้ายมาเรื่อย ๆ จนเรามาถึงที่หมายอย่างง่ายดาย

ครูฝึกของเราแยกตัวออกไปคุยกับผู้จัดการเหมืองที่หก ฉันไม่ได้ตั้งใจแอบฟังพวกเขาคุยกันหรอก เพราะอยู่ไกลเกินไป แต่พวกเขาคุยกันด้วยภาษาสฟี่เรียร์แบบเจ้านาย ซึ่งฉันฟังไม่เข้าใจอยู่ดี ฉันสังเกตเห็นพวกเขาหลายคนที่กำลังขุดดินอยู่อย่างตั้งอกตั้งใจ แขนพวกเขาล่ำบึ้กอย่างกับเหล็กกล้า เทื่อไหลย่อยลงมาตามรางที่ดำคล้ำราวกับน้ำมัน พวกเขาเหมือนสัตว์ไร้อารมณ์ ที่ไม่รู้เรื่องอะไรทั้งนั้น นอกจากทำแต่งงาน เราได้รับคำสั่งว่าห้ามแตะต้องตัวพวกเขา เพราะจะเป็นการรบกวนการทำงาน

ไม่ช้าคุณแอมมีสินก็กลับมาพาพวกเราไปที่จุดที่เราต้องทำงาน เมื่อเราผ่านไปใกล้ ๆ พวกคนงานชายหลายคนหันมามองเรา ฉันเห็นนัยน์ตาสีดำเหล่านั้นว่างเปล่า ถึงอย่างไรฉันก็ยังเดาว่า พวกเขาคงมีความป่าเถื่อนเหมือนอยู่ในนรก พวกเขามีดวงตาของสัตว์ผู้ไร้ชีวิตจิตใจ ดูเหมือนว่าเป้าหมายในชีวิตถูกละทิ้งไปเนิ่นนาน เพียงเพื่อแลกกับสิ่งของพื้น ๆ น้ำ และอาหาร รู้แค่จะต้องขุดดินไปชั่วชีวิตเพื่อนายท่าน และนายหญิง นายหญิงคนหนึ่งถือเส้ในมือส่งเสียงตะโกนขึ้น และทันใดนั้นพวกเขาก็หันกลับไปทำงานต่อ ไม่กล้ามองมาที่พวกเราอีก

สิ่งที่เราต้องทำทั้งวันก็คือเข็นรถใส่ก้อนหิน ที่ถูกทุบแล้ว ไปเทใส่ท้ายรถบรรทุก ท่ามกลางแสงแดดร้อนจัดจ้าและฝุ่นที่ฟุ้งตลบ พวกเราหลายคนทั้งจามและไอ น้ำตาก็ไหลพราก ๆ เพราะฝุ่น ถึงอย่างไรพวกเราตอนนั้นก็ทำงานได้เก่งในสภาพที่ร้อนแรงขนาดนั้น มันจึงยังคงเป็นวันที่เลวร้ายสุด ๆ ของสัปดาห์ ส่วนพวกคนงานชายนั้น ดูเหมือนจะไม่มีอะไรเลย ราวกับว่าเกิดมาเพื่อทำงานนี้ พวกเขาทำงานเร็วกว่าฉันถึง 4 เท่า และดูยังกับว่าจะทำงานได้แบบไร้ชีวิตจำกัด บางครั้งฉันยังอดสงสัยไม่ได้ว่า

แล้วจะมาจ้างพวกเรามาทำไม

ฉันจำวันแรกที่มาทำงานที่เหมืองนี้ได้ มีใครคนหนึ่งเป็นลมทรุดฮวบลงไปทันทีที่เรามาถึง เธอคือเด็กผู้หญิงที่ชื่อ ฮินด้า หนึ่งในเด็กที่ตัวเล็กที่สุดตอนนั้น ฉันยังจำภาพคุณแอมมีลีนที่โกรธจัดและตะโกนว่า ใครก็ตามที่เป็นลมจะถูกรักษาให้หาย แต่สุดท้ายก็ต้องพาฮินด้าออกไปและให้พัก แล้วเธอก็กลับมาบอกให้เราทำงาน แต่ไม่นานก็มีคนล้มลงไปอีก แล้วก็มีอีกหลาย ๆ คนต่อมา รวมทั้งฉันด้วย มันเป็นวันแห่งหายนะ ถึงอย่างไร คุณลาริงตันซึ่งเป็นเจ้านายตัวจริงของพวกเรา ก็ยังยืนยันที่จะให้เราทำงานที่นั่นต่อ จึงต้องมีการเปลี่ยนแปลงอะไรนิดหน่อยให้เรา มีการหาที่พักเคลื่อนที่ มาไว้ใกล้ไซต์งาน และยอมให้เราทำงานอยู่ใกล้ ๆ ที่พัก ซึ่งภายในมีสระน้ำเล็ก ๆ ให้เราใช้ได้ใช้เมื่อต้องการ ตั้งแต่วันนั้นมา งานตรงนั้นก็เป็นเรื่องที่พอทน อีกเทคนิคหนึ่งที่เราเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อม ก็คือการอาบโคลนแม่แรก ๆ จะดูประหลาดและน่าขยะแขยง แต่เราก็พากันโดดลงบ่อน้ำควักโคลนในสระมาทาตัว แล้วปล่อยให้แห้ง เพื่อใช้เป็นเกราะป้องกันแสงแดด คุณแอมมีลีนไม่มีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องนี้ พวกเราจึงพากันทำต่อมา

เมื่อฉันเดินไปที่สระเพื่อเอาโคลนนั้น เด็กผู้หญิงที่ชื่อเจนนี่ก็เดินมาหา

“เฮ้! คาร์ลากับบีสตี้จะต่อยกันอีกแล้วหรือ” เธอกระซิบกระซาบเมื่อคุณแอมมีลีนเดินห่างออกไป จริง ๆ แล้วเจนนี่นั้นมีรูปลักษณ์คล้ายคลึงกับบีสตี้เลยละ เด็กหญิงที่ลาริงตันนี้มักมีอะไรคล้ายกันแบบใดแบบหนึ่งเสมอ มีแต่ฉันเท่านั้นที่ดูแปลกแยก คาร์ลานั้นมีเครื่องหมายที่แตกต่างจากคนอื่น แต่เธอก็ยังมีผมสีน้ำตาลและผิวสีแทน

“เปล่า” ฉันตอบ เจนนี่เป็นอีกคนหนึ่งที่ไม่ชอบบีสตี้ แต่เรื่องจะต่อยกันนี้ อย่าให้ใครรู้เลยจะดีกว่า

“เปล่าหรือ ฉันไม่เชื่อเธอหรอก เห็นชัด ๆ ว่า คาร์ลาพยายามปกป้องเธออีกแล้ว”

“เปล่า เธอแค่...แค่...แค่ไม่ค่อยสบายนะ”

“เธอหมายความว่ายังไง คาร์ลาป่วยเหรอ”

“ฮือ...”

“เธอเป็นอะไรไปแล้ว”

“ไม่เป็นไรหรอก แค่เมารถนะ” ฉันเอ่ยโกหกคำโต

“แค่นั้นเหรอ” เจนนี่เอ่ย เห็นชัดว่าเธอไม่เชื่อ

ทันใดนั้นเอง ฉันก็ได้ยินเสียงมาดมั้นของคาร์ลาพูดลอยมา เธอได้ยินเราคุยกันจากที่ไหนสักแห่ง

“ก็ใช่นะสิ ยายเบื่อกนั่นถึงกะลุ่มคว่าไปเลย” ฉันเบือนหน้าหนี เจนนี่ด้วยความอาย

“ไหนเธอบอกว่าคาร์ลาไม่ได้ทำไงล่ะ” เจนนี่พูดกับฉัน

“ขอโทษ ฉันโกหกนะ ฉันไม่อยากจะให้พวกเขาสู้กัน อยากให้ลีม ๗ มั่นไปซะที” ฉันไม่รู้จะพูดอะไรมากไปกว่านั้น

“แล้วจะปล่อยให้มาหาเรื่องเธอไปตลอดชาติสิ” คาร์ลาชี้มือมา และจ้องเข้าไปในตาฉัน ฉันไม่อาจเบือนหน้าหนีได้ เมื่อเธอทำอย่างนั้น จึงต้องตอบอะไรออกไป

“คาร์ลา ลีมมันไปซะเถอะนะ ขออภัยล่ะ” ฉันพูดเสียงอ่อน

“ไม่ ฉันจะไม่ยอมให้ใครมาทำแบบนั้นกับเธออีก”

“เย็นไว้เพื่อน” เจนนี่สวนขึ้นมาและจับแขนคาร์ลาไว้ คาร์ลาหันไปมองเธออย่างงง ๆ กับการสอดแทรกนั้น ดูราวกับเธอลืมนไปแล้วว่ามีคนอื่นอยู่ด้วย เมื่อเธอเย็นลงเจนนีก็กระซิบอะไรบางอย่างที่หู ซึ่งเธอผงกหัวรับ แล้วทั้งคู่ก็เดินจากไปโดยไม่หันกลับมามอง ทั้งฉันไว้เป็นส่วนเกินอยู่ตรงนั้น ฉันรู้ว่าคาร์ลาจะไม่ยอมแพ้ง่าย ๆ สิ่งที่เจนนีบอกเธอยิ่งทำให้เธอเชื่อมั่นมากขึ้น

แต่ว่า มันคืออะไรล่ะ

บทที่ 4 พลัดพรากจากบ้านเกิด Chapter 4 The girl who left home

ฉันออกจากบ้าน มาตั้งแต่อายุได้เจ็ดขวบ จำได้ว่าแม่ใช้เวลาอยู่กับฉันจนวินาทีสุดท้าย ก่อนจากกัน เธอไม่ได้ร้องไห้ แต่ฉันรู้ว่าแม่เศร้าแค่ไหน บอกฉันว่าไม่มีอะไรต้องกังวลแล้ว ทุกอย่างจะดีเอง ฉันรู้ว่าคงจะไม่ได้เจอแม่อีก แต่ก็ตามใจเมื่อเธอต้องการส่งฉันไปที่อื่น รถบัสคันใหญ่จอดรออยู่แล้ว ฉันถูกรุนหลังขึ้นไปที่ทำยรถ พร้อมกับเด็กผู้หญิงคนอื่นอีกหลายคนจากย่านเดียวกัน ฉันยังจำอาการคลื่นไส้ตอนนั้นได้ดี ไม่ใช่เพราะเมารถ แต่เป็นเพราะความอ้างว้างที่ต้องจากแม่ เวลาสามวันเต็ม หลังจากนั้น หมดไปกับการอยู่ที่ทำยรถบัส มีเด็กผู้หญิงที่ฉันไม่รู้จักนั่งอยู่เต็มรถแล้วตอนที่ขึ้นไป ต่างมีสีหน้าเศร้าสร้อยและสิ้นหวัง รถวิ่งทั้งวัน พอกลางคืนก็จอดพักนอน เด็กทั้งหมดถูกลังให้ไปนอนในโรงนา พอเช้าก็เดินมาขึ้นรถเพื่อเดินทางกันต่อ เด็กหลายคนถูกแหวะส่งระหว่างทางผ่าน และบางที่ก็รับเด็กคนใหม่ขึ้นรถมาอีก แต่สุดท้ายทั้งหมดก็ถูกส่งจนหมด ในช่วงปลายของวันที่สอง เมื่อถึงวันที่สาม ก็เหลือฉันอยู่บนรถคนเดียว แต่รถก็ยังคงวิ่งต่อไป

ประตูโลหะท้ายรถเปิดออกในตอนเย็นวันที่สาม ฉันลงจากรถก้าวสู่ ลาริงตันเอสเตทเป็นครั้งแรก และสัมผัสได้ถึงความเยียบเย็นในทันที อากาศที่นี่ไม่เหมือนกับที่ฉันเคยคุ้น ระลอกหนาวเยือกที่เลียไล่ผิวกาย เปิดโล่ง ทำให้ฉันถึงกับสั่นสะท้าน หน้าหนาวที่นี้หนาวแบบรุนแรง และ หนาวร้อนก็ร้อนสุดขีด ไม่เหมือนอากาศเบาสบายแบบที่บ้านฉัน ตอนนั้นกำลัง ย่างเข้าฤดูหนาวอันรุนแรง อากาศจึงหนาวมาก

ฉันได้รับการต้อนรับจากผู้อาวุโสคุณเอมมีลิน เธอดูไม่ได้แก่กว่า ตอนฉันอายุ 13 ลักเท่าไรเลย ลือกันว่าเธอเป็นครูฝึกคนเดี่ยวของลาริงตัน มาร่วม 200 ปีโดยไม่รู้จักแก่ สิ่งแรกที่เธอพูด เป็นอะไรที่ฉันฟังไม่ออก เพราะเธอพูดเสียงค่อนข้างเบา ฟังจึงมึน ๆ คราวนี้เธอจึงตวาดซ้ำ แล้วตบ หน้าฉันด้วยมือหนาปีกนั้น ดึงหูฉันลากไป ฉันตามไปด้วยความเจ็บ กระนั้นก็ไม่เข้าใจอยู่ดีว่า เธอต้องการอะไร เธอโยนฉันลงกองต่อหน้ากลุ่ม เด็กผู้หญิงรุ่นราวคราวเดียวกันกับฉัน และสั่งให้พวกเธอแนะนำข้าวของ เครื่องใช้ต่าง ๆ ให้

เหล่าเด็กหญิงที่อยู่มาก่อนฉันแรก ๆ ดูจากความสูง เหมือนว่าจะอายุมากกว่าฉันนิดหน่อย แต่เมื่อถามถึงอายุ ก็พบว่าพวกเธอล้วนอยู่ในวัยเดียวกับฉัน แม้ว่าจะตัวสูงกว่า และดูมีเนื้อหนังมากกว่าก็ตาม ในนี้ยังมีบีสต์ผู้สูงล้ำและแก๊งของเธอ กลุ่มของเธอรวมตัวกัน เพื่อชีวิตที่ สะดวกสบายขึ้นของบีสต์ และยังเอาไว้ควบคุมเด็กคนอื่น ๆ ทั้งหมดด้วย สุดท้ายในสองปีแรก ฉันก็เลยใช้เวลาอยู่กับเด็กที่ซื่อที่สุดที่ชื่อ ฮินด้า และหลีกเลี้ยงเด็กอันธพาลพวกนั้น เธอยังเป็นหนึ่งในเด็กที่ตัวเล็กที่สุดในกลุ่ม แม้ฉันจะตัวเล็กกว่าใคร ไม่เคยมีใครตัวเล็กไปกว่าฉันอีกเลย แม้จนกระทั่งอีกสองสามปีต่อมา เมื่อมีเด็กหญิงคนใหม่ ๆ ถูกส่งเข้ามา ในลาริงตันอีกก็ตาม

วันแรกที่มาถึงฉันก็เพสียเกินกว่าจะคิดถึงแม่ หรือเรื่องอะไรทั้งนั้น ฉันหลับรวดเดียว โดยไม่ได้เรียนรู้สิ่งอำนวยความสะดวกในนี้มากนัก

อย่างไรก็ตามตลอดทั้งเดือนต่อมา มันคือสิ่งที่ฉันเรียกว่า ช่วงเวลาซ็อก จากวัฒนธรรมใหม่ ฉันกลายเป็นคนแปลกหน้าที่มาปรากฏภายในสถานที่แปลกประหลาด ที่ซึ่งทุกคนพูดจากัน ในแบบที่แตกต่างออกไป คำสั่งของผู้ฝึกสอนก็ฟังมีง่าเกินกว่าจะเข้าใจได้ เมื่อฟังไม่เข้าใจ ฉันก็就会被ทำโทษอย่างหนัก ฉันมักจะถูกลงโทษเพราะความที่ตัวเล็ก และลีลมที่แตกต่าง ส่วนบิสตี้ก็รีบแสดงอำนาจเหนือฉันทันทีที่มีโอกาส มันคือในวันที่สองนั่นเอง

ตอนนั้นฉันกำลังซัดพื้น ‘ริง’ (เป็นตึกที่เราใช้นอน กิน และอาบน้ำ) โดยไม่ทันตั้งตัว ฉันถูกจับตัวโดย ดูเออร์ หนึ่งในสมุนของบิสตี้ ฉันดิ้นรนด้วยความตระหนก แต่ไม่เกิดผลอะไรเลย เพราะเท้าลอยพ้นพื้นเสียแล้ว ความพยายามใช้เท้าเตะ ถีบ หรือใช้ศอกกระทุ้งฝ่ายตรงข้าม ก็ไม่มีประโยชน์เลยในเมื่อฉันเป็นแค่เด็กหญิงผอมกะหร่อง ตัวเล็ก ๆ ในขณะที่อีกฝ่ายตัวโตกว่าฉันเท่าตัว ไม่ว่าจะทำอย่างไรก็ไม่ต่างจากกระแทกหินผา จนในที่สุดฉันก็ต้องยอมแพ้ เธอวางฉันลงตรงที่ว่าง มุมสวนไกล ๆ ซึ่งปกคลุมด้วยวัชพืชสูงร่วมสองเมตร

“รู้มั๊ยว่าฉันเป็นใคร” บิสตี้ปรากฏกายขึ้นต่อหน้าฉัน พร้อมด้วยเด็กหญิงอื่นอีกสองคน

“ตอบมา” เธอवादและตบหน้าฉัน ขณะที่ดูเออร์ จับตัวฉันไว้ทางด้านหลัง การตบนั้นแรงจนหน้าฉันเป็นรอยแดงไปทั้งวันเลยทีเดียว

“ไม่รู้” ฉันตอบ

“ไม่รู้อะไร” เธอยื่นหน้ามาเสยะยิ้ม จนแทบชิดหน้าฉัน

“ไม่รู้” ฉันตอบอีก เธอตบหน้าฉันซ้ำเข้าที่เดิม

“ไม่ทราบค่ะ นายหญิง”

“ไม่ทราบค่ะ นายหญิง” ฉันทวนคำ

คำว่า นายหญิง และ นายท่าน เป็นคำที่เราใช้ เมื่อพูดกับพวกเจ้านาย ฉันเพิ่งรู้ตอนนี่เองว่า บิสตี้อยากให้พูดอะไร เมื่อเธอมีท่าทีแสดง

ความพอใจ และเอ่ยต่อไปว่า

“ฉันชื่อ บีสตี้ และนี่คือ โดเออร์ เอวี และ เนลส์” เธอชี้ไปที่แต่ละคน ฉันแทบจำอะไรไม่ได้เพราะอกสั่นขวัญแขวนไปหมด

“อ้าว ทวนซิ”

“บีสตี้ โดเออร์” เธอต่อยเข้าที่ลิ้นปีฉันจนจุกก่อนที่จะหันได้เอ่ยชื่อคนที่สาม

“ไม่ใช่บีสตี้ ต้อง นายหญิงบีสตี้” เธอเสะยะยิ้ม

ฉันทวนรายชื่อ แต่ลืมชื่อเด็กคนที่สาม คราวนี้บีสตี้ให้เด็กหญิงคนที่ฉันลืมชื่อเป็นคนต่อยแทน เธอต่อยเปรี๊ยะเข้าที่แก้มฉัน ความเจ็บปนความประหลาดใจ ทำให้ฉันแทบลืมชื่อที่สี่ แต่ฉันก็ต้องทำให้ได้

“นายหญิงบีสตี้ โดเออร์ เอวี และเนลส์” ฉันบอก ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองทำผิดอีกแล้ว ก็เลยโดนตบเข้าให้ที่โหนกอีกครึ่ง คราวนี้ฉันรู้สึกง่วงงงและหมดสติไป หลังจากนั้นก็จะจำอะไรไม่ได้อีก

ฉันตื่นขึ้นมามากครั้ง พร้อมกับอาการสั่นสะท้าน แม้ว่าจะเป็นกลางวันแสด ๆ ก็ตาม ฉันยังคงนอนอยู่ในท่ามกลางพวงห้อยสูง อากาศหนาวเกินกว่าเสื้อตัวใหม่ ที่สวมซ้อนกันสองชั้นจะกั้นอยู่ ด้วยความที่ไม่มีเสื้อที่ดีกว่านั้น ฉันนอนอยู่ตรงนั้นสักพัก พยายามนึกว่าเกิดอะไรขึ้น นายหญิงบีสตี้ โดเออร์ เอวี และเนลส์ แล้วฉันก็จำได้ เนลส์ ต่างหาก ไม่ใช่เนลส์ที่ฉันรวบรวมความเข้มแข็งเพื่อลุกขึ้นยืน ลูบหน้าตัวเองก็พบว่ามันร้อนบวมเป่ง และปวด ฉันเดินกลับไป ‘ริง’ อย่างทุลักทุเล

ตลอดทางฉันไม่พบใครเลย ไม่มีเด็ก ๆ ซักคนหรือคุณแอมมีลีน่าอยู่แถวนั้น ฉันคิดว่าพวกเขาคงไปไหนกันหมดแล้ว และทิ้งฉันไว้ที่นี้ ฉันไปที่ห้องอาบน้ำ ทำความสะอาดร่างกาย และเปลี่ยนเสื้อผ้า หลังจากนั้นก็พบอ่างน้ำและสบู่ จึงจัดการซักเสื้อผ้าไปด้วย ฉันเดินไปที่ห้องกินอาหารเพื่อหาที่นั่ง ซึ่งบัดนี้ห้องว่างเปล่า เนื่องจากยังเปลือยอยู่มาก ฉันเลยเปลือยกลับไปตรงนั้นเอง จนกระทั่งมีมือมาเขย่าตัวปลุก ฉันลืมตาขึ้นอย่างเชื่องช้า

ตอนตัวเองออกจากความง่วงงุน รอบ ๆ ตัวฉันคือห้องกินอาหาร ที่มีพวกเด็กผู้หญิงเต็มไปหมด หลังห้องมีคุณแอมมีลีนยืนอยู่ หัวเธอสูงราวกับต้นไม้เมื่อเทียบกับพวกเด็ก ๆ ที่รายล้อม แวตารไ้รู้ความรู้สึกนั้นจึงลงมาที่ฉัน ฉันรู้สึกตัวอ่อนแอเหลือเกิน เมื่อสายตาทูกู่ต่างจับจ้องมาอีกมุมหนึ่งแก๊งของบิสตี้กำลังหันมายิ้มเยาะ และส่งเสียงหัวเราะคิกคัก ฉันรู้ได้เลยว่า อะไรวางอย่างที่เราว่ากำลังจะเกิดขึ้น

“หายไปไหนมา หมายเลข 54” เมื่อโกรธ เธอจะพูดเสียงดังฟังชัด จนฉันเข้าใจได้อย่างแจ่มแจ้ง ทั้งห้องโถงเงียบกริบ

“ขอโทษคะนายหญิง ฉันกำลังทำงานอยู่ แล้วยัง...” ฉันพยายามอธิบาย

“โกหก! ฉันไม่เห็นเธอทำงานเลยวันนี้ทั้งวัน แล้วนี่ก็มานอนหลับอยู่ที่โต๊ะกินข้าว” เธอตัดบทด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด ฉันกลัวเธอเหลือเกิน จนคิดอะไรไม่ออก

“มีคนกลุ่มหนึ่งคะ นายหญิง พวกเขามาลากฉันไป” ฉันพยายามบอกความจริงกับเธอ

“พวกนั้นเป็นใคร ใช้คนในกลุ่มพวกเราหรือเปล่า”

“ใช่คะ นายหญิง” แต่แล้วฉันก็คิดอะไรได้ เมื่อเหลือบไปเห็นกลุ่มของบิสตี้ ถลึงตาจ้องมา โดเออร์ทำท่าขู่ด้วยการทำมือเป็นท่าปาดคอ

“ใคร บอกชื่อมาเดี๋ยวนี้” คุณแอมมีลีนจ้องฉันไม่วางตา ฉันกลัวจนเข้าแทบทรุดลงตรงนั้น

“ไม่ใช่พวกเราคะนายหญิง ฉันไม่รู้จักพวกเขาเลย” ฉันร้องให้ออกมา

“แต่เธอบอกว่าใช่” คราวนี้เธอเริ่มแสดงความโกรธ

“ขอโทษคะนายหญิง ฉันคิดว่ามันคงจะเป็นสัตว์ประหลาดจากในป่า ฉันบอกไม่ได้จริง ๆ ค่ะ”

“เธอไม่ได้โกหกแน่ะ หมายเลข 54”

“ฉันไม่ได้โกหกคะนายหญิง”